

4/10/92

10 גמלי

ה.פ. 922/91
כפני כב' השופט גורן

בבית המשפט המחוזי
בתל אביב - יפו

המבקשת: מ. דיאמנט (1988) בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד י. בן מנחם ו/או ע. וולפסון
מרח' ויצמן 11 ב' ת"א 64239

- נ ג ד -

1. נשר מפעלי מלט ישראליים בע"מ
נשר סחר (שיווק מלט) בע"מ
2. תיהן ע"י ב"כ עוה"ד י. ישראלי ו/או
ג. בלושטיין ו/או ד. קוגן
מרח' אבן גבירול 52 ת"א 64364

פרוטוקול

פסק דין

הוגשה תובענה ליתן פסק דין לפיו על המשיבות למכור ולספק מלט למבקשת בכל כמות שתידרש על ידי המבקשת.

לחילופין ליתן פסק דין לפיו על המשיבות למכור, לספק מלט למבקשת לכל הפחות בכמויות שסיפקה למבקשת בטרם הפסיקה באופן חד צדדי לעשות זאת ו/או בכל חנאי כפי שיראה לבית המשפט הנכבד.

זוהי התדיינות שניה בין בעלות הדין. כבר בעבר נידון עניינה של המבקשת בבית משפט זה (הממצא פתיחה 709/89) אולם במקרה ההוא לא צלחה דרכה של המבקשת מאחר והצדדים מרוב להיטותם להגיע להחלטה שיפוטית מהירה הגיעו לכלל הסכמה בנושאים עובדתיים שהחמירו מאוד עם המבקשת וכן בית המשפט נאלץ לדחות את התובענה מאחר ובאותה מערכת עובדות ראה בה כמתווכת בממכר מלט, ומכאן לא מצא מקום לחייב את המשיבות או מי מהם לספק לה מלט למרות היותן מונופול.

על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הוגש ערעור לבית המשפט העליון (ערעור אזרחי 568/89) ובפסק דינו אישר כבוד הנשיא את מסקנת בית המשפט המחוזי המיושמת על מערכת העובדות שהיתה בפניו, אולם קבע במפורש בעמ' 5 לפסק הדין המודפס את הקביעה הבאה:

"אולם עלול להשתמע מפסק הדין כי מעתה ולעולם פטורות המשיבות מקיום חובתן לפי סעיף 29 כלפי המערער ולא היא.

פרוטוקול

היה והנסיבות השתנו ויזכר להנחת דעת המשיבות (או
הממונה, לפי הענין, אם הפניה תבוא אליו) כי המערערת
מקימת את ההוראות שבחוק ההבדלים ובחוק הפיקוח על
מצרכים ושרותים, התשי"ח-1957, ואינה מוכרת לסיטונאי
או ליבואן אחר ומקימת יתר הוראותיו של החוק על
תקנותיו הרי עלול סרוב למכור לה להפוך לבלתי סביר."

ואכן ניצלה המבקשת את הפתח שהותיר לה בית המשפט העליון, חזרה בה
בתשובה והתחננה בפני המשיבים על הסכמתה למלא את כל הנידרש ממנה אם
כדין ואם שלא כדין ובלבד שיסופק לה מלט, אולם תחינותיה לא הועילו.
וכך נזקקה המבקשת לתובענה זו.

פרקליט המשיבות באופן חריג ביותר ולמרות שהשאלה שבמחלוקת היא אם
כיום מוכנה המבקשת לשנות את שיטות עבודותיה הקודמות, ויתר על זכותו
לחקור את המצהיר מטעם המבקשת ובכך מבחינה דיונית הפך תצהיר זה
לבלתי מוכחש.

יש לזכור כי התצהיר איננו מסמך בודד וצורפו לו מסמכים המהווים חלק
בלתי נפרד ממנו, שבהם מפרטת המבקשת את כל האמצעים שנקטה כדי לנהל
את עסקיה כסיטונאית לכל ענין ודבר ולא כמתווכת כפי שהוטל עליה גם
בדיון הקודם.

יתר על כן, בהסדר הדיוני מיום 26/3/92 לא רק שויתרו המשיבות על
חקירת מצהיר המבקשת אלא אף המשיבות משכו את תצהיר התשובה מטעמן. כך
שמבחינה עובדתית עומדת בפני בית המשפט גירסתה העובדתית היחידה של
המבקשת שהיא בלתי מוכחשת ומנגד עומדת טענתו המשפטית הבודדת של

פרוטוקול

פרקליט המשיבות שעל פיו עליו למלא את הוראות בית המשפט העליון בפסק
הדין הנ"ל רק אם תכריז המבקשת על עצמה קמעונאית ולא סטנואית.

אין בהוראות שקבע בית המשפט העליון בפסח שפוח לפקדא המבקשת משום
הוראה כלשהי כי המבקשת תשנה את הסטטוס שלה מסיטנואית לקמעונאית. כל
מה שבית המשפט קבע שאסור על המבקשת למכור לסיטנואי אחר ואכן פרקליט
המבקשת הצהיר בשם המבקשת כי הוא עומד בתנאי זה והוא מכבד הוראה זו.

יתר על כן המשיבה 2 (שהיא חברת הסחר של המשיבה 1) מוכרת מלט גם
לסיטנואים, גם לקמעונאים וגם למתווכים (ראה טעיף 1ד להסדר
הדיוני). אם אכן כך הדבר מדוע תפלינה המשיבות את המבקשת לרעה?

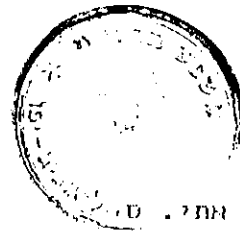
כל מה שבית המשפט צריך לבדוק הוא, אם סירובן של המשיבות כבעלות
מונופולין הוא סירוב כדין או שלא כדין וכאשר משוק מלט לסיטנואיות
אחרות אפילו גם למתווכות, מדוע דורשות המשיבות מהמבקשת כי היא
תכריז על עצמה קמעונאית?

בדרישות אלה של המשיבות אני רואה משום הפליה לרעה ושימוש שלא כדין
במונופול שניתן לה, ולכן החלטתי מיד לאחר שמיעת טיעוני הצדדים לאחר
שהשלימו את סיכומיהם בכתב להעתר לתובענה. אולם התובענה מתקבלת
בעתירתה החילונית, דהיינו, לגבי אותן כמויות שנמכרו לה בעבר כפי
שניטח פרקליט המבקשת את עתירתו החילונית. אם כמות זו לא תספק את
המבקשת ויהיה בה משום הפליה לרעה לגבי רוכשים אחרים לא ימנע הדבר
מהמבקשת לעתור להגדלת הכמות.

המשיבות תשלמנה הרדית למבקשת את הוצאות התובענה וכן שכ"ט עו"ד בסך
7,500 ש"ח בצירוף מע"מ כשהסכומים נושאים ריבית והפרשי הצמדה עד
התשלום בפועל.

ניתן והודע היום 04/10/92 בנוכחות עוה"ד בן מנחם וקוגן.

א' גורן - שופט

קלדנית: אחי. ס.

